

dig," begyndte Per. „Jeg har set i Avisen, at Moder er død."

„Ja," sagde Eberhard efter et Ophold og med tydelig Overvindelse. — „Vi troede dig forresten i Udlandet."

„Jeg kom tilbage for en halv Snes Dage siden."

„Naa saadan! Du har været her saa længe. — Maaske vidste du ikke af, at Moder var flyttet her til Byen?"

„Jo . . . jo, jeg vidste det," sagde Per og saae til Siden.

Saa spurgte han, om Moderen havde været længe syg.

Eberhard lod ham atter vente en Tid paa Svar. Endelig meddelte han — med en Beslutning, der syntes Resultatet af en lang Række Overvejelser — at Moderen var død pludselig og uventet for dem alle.

„Moder blev, Gud ske Lov, sparet for legemlige Lidelser. Udover hendes gamle Svaghed var der ikke noget at mærke paa hende, før umiddelbart inden Døden. Hun havde nok i nogen Tid talt om Aandedrætsbesværligheder og været noget urolig om Nætterne; men det var jo kun, hvad der lod sig forklare af hendes Tilstand, saaledes som vi nu har kendt den gennem mange Aar. Om Morgenens, da Signe redte hendes Haar, bad hun hende lidt utaalmodig om at skynde sig; hun følte sig saa træt, sagde hun, og vilde prøve paa at sove. Da Signe en Snes Minutter senere saae ind til hende, kunde hun allerede ikke tale. Hun aabnede blot et Par Gange Øjnene som til Farvel og sov saa stille hen."

Han sagde de sidste Ord i en let Aandsfraværenhed. Efter at Overraskelsen og den første Ophid-